

Mặc Và Uyên

Anh không biết.

Cái gì anh không biết?

Anh không biết lúc này anh đang nghĩ gì về những chuyện đã đến. Ngồi trong hoang tàn, lặng nhìn hoang vu chảy tràn trên tay, xơ xác...

Buổi chiều đi làm về dưới ánh dương đang độ nhạt màu, bóng sáng màu đỏ của phai phôi! Anh ngược mắt nhìn, như thấy cái màu đỏ thắm của tà dương thấm suốt, xuyên thấu cơ thể vô hồn của mình. Anh run lên trong một cảm giác hoảng sợ man dã, tê dại. Anh cảm giác như mình bỗng trần trụi trước bầu không đang nhuộm đỏ ối tấm thân anh. Anh lại bất chợt thấy như hồng hoang đổ ập hết sơ khai lên mái tóc mình. Anh rùng mình...

Màu đỏ! ... Ôi! Màu đỏ của phai phôi!

Là huyết lệ những đêm dài thao thức? Hay mặt trời nào rạn vỡ trong tim?...

Anh ngồi như thế rất lâu, không biết đã bao thời gian.

Vùng đêm rất đượm hương bóng tối. Bóng tối mà anh thân quen, có nhiều khi anh ngỡ rằng chẳng phải là không khí bao bọc thân anh nữa mà là dòng suối bóng đêm êm mượt ấy đang ôm siết mình cuống quýt, vội vã, như sợ vượt mất người bạn thân tình. Cái ôm ghì rất khề như hân hoan, như vui mừng, lại như giận dữ, oán than! Anh nhắm hờ đôi mắt, tập trung toàn bộ cảm giác của mình vào những lỗ chân lông đang căng lên êm ái, run run. Hình như anh thiếp đi...

Trong mơ màng, anh thấy mình đang bay lên, thật cao, cao đến nỗi anh vừa hoảng sợ vừa thích thú cái không gian mông mênh trải rộng dưới mắt mình. Mọi thứ bỗng trở nên nhỏ xíu, xinh xắn như những mô hình nhào nặn dưới một đôi bàn tay người nghệ sỹ khéo léo. Và hình như, anh thấy chúng không còn đáng chán như khi anh vẫn hoà chung trong những gì bây giờ đang nằm lọt trong tầm mắt. Anh vẫn thường chán ghét bầu không gian chật hẹp mà mình đang sống, một không gian tù đọng, vô cùng căng thẳng, khiến anh mệt mỏi dù anh có khả năng thích nghi không tởi của một người đàn ông giàu kinh nghiệm sống. Trong anh dường như đột khởi một kết nối mơ hồ, một thứ tình cảm mà trước nay anh không dành cho cuộc sống riêng của mình...

Bỗng, giữa trời tụ kết một cụm mây lừng lững, đen sẫm. Giông bão ủa tới với những tia sét rạch những đường ngoằn ngoèo trên đôi má không gian. Những giọt mưa bắt đầu rơi, mỗi lúc một tầm tã và nặng hạt... ướt cả khuôn mặt anh đang ngửa lên nhìn thẳng thốt ...

Anh tỉnh giấc, xung quanh vẫn là màu đêm đặc quánh. Anh chợt thấy môi mình mẩn mẩn. Hình như anh đã khóc trong giấc mơ? Anh tự hỏi mình, đã khóc lúc nào nhỉ? Trên môi anh không đọng nở một nụ cười, hồn nhiên như đứa trẻ khóc trong lòng mẹ vào những ngày thơ trót dại lỗi lầm. Anh cảm giác như mình trôi bồng bênh lênh lênh trên những cung giao hưởng đồng quê hoà âm dịu dặt rồi anh ngủ lúc nào không hay...

Buổi sáng anh thức sớm, giấc ngủ bình yên đêm qua hình như giúp anh thẳng băng trở lại. Anh ra ngồi tựa lan can phòng ngủ, nơi có những cành đại xanh ngát còn đầm sương mai, mà anh đã đem về sau những chuyến đi dài của mình. Anh thích hoa đại, những cành hoa be bé không tên với gam màu nhàn nhạt thanh bình, nguyên sơ. Trong bản thân chúng, hình như không có dấu vết của bàn tay con người. Cũng lạ, anh hiếm khi ở nhà để chăm sóc, thế mà chúng vẫn lớn rất nhanh, tươi khoẻ tựa những cô gái độ xuân thì mon morn. Có nhiều cành nghịch ngợm len cả vào cánh cửa sổ phòng ngủ luôn để ngỏ của anh. Chỗ anh đang ngồi cũng có mấy cành uốn cầu vòng do đã hết chỗ leo, cựa nhẹ vào má anh, nhột nhột. Anh nói khẽ, như sợ ai nghe thấy: “Gia như tụi mày là cô ấy!” ...

Nhắc đến cô, anh nghĩ đến những ngày cũ. Cô là nữ sinh Văn Khoa, nhỏ nhắn, xinh xinh. Cô có đôi mắt sáng, rất sáng, trong veo như viên thủy tinh dưới đáy nước trong những ngày nắng đẹp. Ành nhìn trong vắt ấy đã cướp linh hồn anh vào một trưa anh giảng bài cho cô trên ghế đá dưới cây me

cổ thụ góc trường Văn Khoa, mặc dù anh biết cô đã lâu. Bận ấy, sau khi thi, cô đã cảm ơn anh về bài thơ chữ Hán thời Lý – Trần anh đã giải nghĩa, còn nói : “Nếu không có Mặc chắc Uyên đã thua mấy con chữ rồi mù ấy rồi. Uyên ghét thơ chữ Hán lắm, bài nào cũng giống bài nào. Anh học thế có khi nào cũng giống mấy bài thơ không?”. Anh cười, bảo cô là có thấy anh giống ai không? Cô lặng im, nhìn anh rồi quay đi, bỏ lại một câu lấp lửng: “Mặc tự hỏi lấy mình ấy!...”

Tính cô bướng bỉnh, nhưng lại không dứt khoát. Nhiều khi, anh rất giận nhưng rồi thấy cô mỗi bận như vậy buồn và ngoan hẳn anh lại thấy yêu cô nhiều hơn. Anh đã hứa với lòng mình sẽ không bao giờ để mất cô trong cuộc đời mình. Cô cũng vậy, đã hứa. Đã hứa...

Thế mà, anh và cô vẫn xa nhau, giữa mùa hạ, lúc đợt thực tập của cô sắp kết thúc, còn anh đang bận rộn với công việc của mình. Lá thư cuối cùng cô gởi cho anh chỉ vồn vện mấy dòng :

“ Anh!

Anh bận rộn nhiều quá, và hình như anh không còn là anh nữa. Em rời xa anh là lựa chọn thích hợp cho cả hai.

Em đã dừng lại, trước anh, vĩnh viễn! Nguyên cớ cho anh an lành.!

Gửi lại đây cùng anh đôi lời từ tạ.

Uyên. “ Anh đã tìm cô suốt cả mùa hạ năm ấy. Dường như cô đã biến mất giữa thành phố. Năm học sau, năm cuối cùng của cả anh và cô, vẫn không thấy cô quay lại. Anh không được tin gì về cô nữa. Và anh bắt đầu lao vào làm việc nhiều hơn, làm việc một cách điên cuồng như để không có thời gian mà nhớ đến cô. Mấy năm qua nhanh mà anh không hề có ý niệm về thời gian, nhìn lại, anh thấy mình đã có nhiều thứ cho một người đàn ông trưởng thành. Anh, về sau này, không thường nghĩ đến chuyện riêng của mình nữa, anh quên hay đại khái như vậy ...

Chuyện đó có thể là thật nếu không có một lần anh công tác về Hội An. Lần tìm về quán cafe Serenade ở một con hẻm nhỏ phố Lê Lợi, anh ngồi ở đó từ giữa trưa đến tận chiều muộn. Nhìn giàn hoa cát đằng phủ ôm mái gạch cổ lên rêu, anh lan man nhớ nụ cười của cô mà đã có lần anh so sánh với chuỗi ngọc vỡ rải tung tràn trên giàn hoa tím của quán này. Anh ngồi bần thần rất lâu, đốt thuốc.

Anh nhớ hai câu thơ của một nhà thơ Quảng Nam:

Mộng miên man vãn mẩn phủ dương cầm

Nước xuôi dòng là cổ độ đắm đắm .

Nước đã xuôi dòng. Anh ngồi lẩm bẩm mãi mấy tiếng ấy, và tự dưng ngồi bật dậy, không kịp cả tính tiền, chạy theo bóng của một người phụ nữ vừa ra khỏi quán.

- Uyên! Uyên!...

Người phụ nữ quay lại. Là cô! Là cô thật, bằng da bằng thịt đứng trước anh, ngổ ngàng. Cô đứng yên nhìn anh khá lâu, rồi nói dịu dàng:

- Mình đi chỗ nào nói chuyện đi anh!

Anh đi bên cô, chút thỉnh lặng mênh mông khiến anh hơi bối rối. Cô như hiểu điều đó, mở lời:

Dạo này anh gầy đi nhiều.

Uyên đã đi đâu và làm gì mà anh tìm không gặp?

Uyên về đây, học tiếp Tổng hợp Đà Nẵng rồi được người quen giới thiệu vào làm ở viện bảo tàng Chàm...

Uyên gặp anh không bất ngờ à?

Uyên biết thế nào rồi cũng có ngày gặp lại anh, chỉ không biết khi nào thôi. Uyên không ngờ sớm vậy. Nghĩ lại, Uyên thấy mình hơi hèn nhát, và có lỗi với anh. Lúc đó Uyên trẻ quá!...

.....

Anh không nói được gì nữa, lặng đi bên cô đến đứng bên chùa Cầu, nhìn mênh mông. Cô vẫn như xưa, vầng trán cao bướng bỉnh phủ tóc loa xoà trước con gió lồng buổi hoàng hôn tranh tối tranh sáng, chiếc áo khoác hững hờ bên bờ vai nhỏ, khiến cô già dặn hơn, anh nghĩ. Ánh sáng buổi chiều hắt lên khuôn mặt cô, tô điểm cho làn da cô một bản phối màu kì diệu của dấu ngày tắt nắng. Anh cố thu gom hình ảnh cô vào khung mắt mình, tưởng tượng rằng đứng trước anh không chỉ là cô mà đây là cả một bức tranh được vẽ bởi một họa sỹ tài hoa, đã tạo ra trong lúc cảm xúc thăng tột vô cùng...

- Uyên lấy chồng đã được 2 năm, ông xã làm chung cơ quan với Uyên. Hôm nào anh tới nhà Uyên chơi cho biết.

Anh âm ừ, cầm lấy tờ giấy ghi địa chỉ, rồi chia tay cô. Một ngày sau, hết chuyến đi, anh rời Hội An mà không ghé nhà cô như đã hứa. Anh ngại, cũng không biết ngại điều gì, anh không hiểu...

Anh bật lửa, châm thuốc hút. Buổi sáng bắt đầu lảng vảng quanh anh. Những tia nắng hồng đầu tiên của ngày rực rỡ, tinh khiết chảy ràn rụa trên cơ thể anh như hai nửa đối nghịch. Tầm thân đã choàng phủ gió mưa và bụi đời phiêu lãng, không còn xứng đáng cùng nắng sớm tinh khôi. Anh nghĩ và cười buồn, nụ cười như chất chứa hàng ngàn vòng trầm luân anh đã đi qua. Từ đó anh bỏ hẳn mảnh bằng tốt nghiệp ĐH tổng hợp Văn rồi lao vào thương trường mê mải, với lòng kiêu hãnh pha chút dư vị đắng cay, hình như anh đã quên mất rằng mình còn một ngày xưa. Anh khác đi nhiều mà chỉ những lúc rảnh rỗi thế này anh mới có thời gian nhìn lại.

Cây hoa sứ đầu nhà đông đưa, thoảng một mùi u hương rất lạ. Ừ, phải rồi, ngày xưa có lúc mình đã leo cây hoa sứ già nua ngoài kia tức xá mà hái tặng nàng những bông sứ trắng nồng đượm hương đêm. Anh như còn nghe phảng phất tiếng cười giòn nghịch ngợm của nàng khi anh trao hoa đến tay nàng qua ô cửa sổ nhỏ của căn phòng kia ... Anh bật cười, bây giờ có mấy ai nghĩ người như mình lại có thể đi bề trộm một bông hoa sứ nhỉ? Thời gian làm thay đổi nhiều thứ quá, đến mình còn không nhận ra mình nữa là ai. Vậy mà cô ấy vẫn như xưa!...

Anh ngồi, gác chân lên lan can, nhìn những tia nắng, và nghĩ ngợi lan man. Rồi tự rửa thầm mình: “Mày thật tệ, Mắc ạ! Người ta đã có chồng, nhớ làm gì nữa chứ!”... Đàng hẵng, anh ngâm bài thơ mấy câu mà ngày trước anh rất thích:

Bạn bè ta đâu những thằng khó rách?

Thuở thiếu thời còn mơ ước viễn vông

Ao sinh viên với tôi còn xa lạ

Và giảng đường tôi chỉ thấy trong mơ...

...Chuông điện thoại chợt reng. Hơi bực mình vì bị phá bình giữa lúc đang có hứng, anh cầu nhàu: “Ai mà điện thoại giờ này hả Trời?!...” Anh cầm máy, ngạc nhiên trước một giọng không lạ:

Uyên đây, giờ này anh còn ngủ sao?

Anh không trả lời, đứng yên khá lâu để biết rằng cô đang ở bên kia đầu dây, gọi điện cho anh vào một tình mơ, với giọng nói hình như không thay đổi gì.

Anh đây phải không? Giọng Uyên hơi thấp, có lẽ cô nghĩ mình nhầm số, nên ngượng.

...Anh đây, sao Uyên biết số nhà anh?

Ồi, cả một công trình lao động đấy!

Cô vẫn thích đùa như xưa, anh nghĩ.

Uyên gọi cho Tuyển bạn anh, hẳn nói không biết, chỉ đưa địa chỉ cơ quan. Gọi cho 116 Sài Gòn, hỏi số điện thoại cơ quan anh, và từ đó xin số tel nhà riêng của ông “phó giám”...

Uyên cười rúc rích, anh nghe có một luồng hơi ấm nào truyền qua cơ thể anh nhẹ nhàng lúc đón tiếng cười quen thuộc của cô. Rất lâu rồi, từ ngày cô đi, anh mới tìm được cái cảm giác quen thuộc nồng nàn khi xưa.

Uyên gặp anh được không? Đang ở Sài Gòn đấy...

Anh ngồi nghe tiếng mưa, những thanh âm của bà mẹ thiên nhiên hiền hoà và dịu êm. Anh có thói quen ngồi lặng trong phòng để nghe tiếng mưa thấm thĩ trên mái, ngồi lặng giữa căn phòng tối, thật tối. Đêm nay hình như trong tiếng mưa có điều gì rất lạ. Anh không ngủ được.

Anh nghĩ về cuộc gặp gỡ giữa anh và cô. Gần 10 năm không có sự hiện diện của cô trong cuộc đời anh. 10 năm anh đã sống như người mất hồn, theo mặt nào đấy. Anh không nghĩ đến ngày này. Đúng hơn là anh không dám nghĩ, vì anh biết mình khó lòng đối diện với sự trống trải mà cô mang đến khi đặt hy vọng về ngày gặp lại. Thời gian hình như không giúp anh được gì nhiều. Anh mang nỗi đau đớn thấm sâu vào tâm trạng riêng của mình, cất trong ngăn kéo của ký ức, và cố tình quên đi. Thế nhưng hôm nay, những gì chất chứa ở ngăn kéo ấy bỗng bùng nổ và tươi roi rói một màu hoài niệm xa xưa trôi lác. Mọi thứ đã tràn xô, như cơn lũ đã đến lúc phải vỡ trước trận lũ lớn. Anh hình dung cuộc điện thoại của cô là một trận lũ lớn. Anh quá bé nhỏ trước cơn lũ. Và anh không biết mình phải làm gì. Anh không biết...

Anh không biết anh sẽ nói gì với Uyên?

Anh không biết anh sẽ giận, hay bỗng rồi thấp lên một ngọn lửa thương yêu đã uơm mầm từ những

tháng ngày sinh viên? Dù gì cô ấy cũng là người đã có gia đình...

Anh không biết mình có thể ngồi nói chuyện với cô ấy bao lâu mà vẫn bình tĩnh được?

Bởi vì có một điều anh biết chắc chắn rằng anh vẫn còn yêu Uyên rất nhiều, và tình yêu ấy khuất lấp thật xa để rồi hiển hiện thật gần. Anh trốn chạy, nó không thèm đuổi bắt anh, nó biết chờ đợi anh mon men đến gần trở lại. Hình như càng trưởng thành, người ta càng biết rằng mình có thể làm được gì và không thể làm được gì... Có những điều một người dù cố gắng đến đâu cũng không thể làm, bởi ấy là máu thịt. Trên đời không mấy ai bóp nát trái tim, kết tinh của máu huyết Đất Trời...

Hình như mưa đã thôi những khúc nỉ non, ai oán, rần rục... Đêm nhẹ nhàng ôm anh, vỗ về mát dịu. Đêm như muốn nói điều gì, sau cơn mưa. Anh chìm vào giấc ngủ trong nỗi nhớ cô sâu đậm, khôn hàn...

.....***.....

Anh ngồi đối diện với Uyên, cô nhìn anh chăm chú, cười tủm tỉm. Anh hơi ngượng, nạt khề:

Lạ lắm à?

Ừ, thấy anh rất lạ, hình như còn giận Uyên nhiều, phải không?

Nói lạ, không biết đi đâu, lấy chồng cũng chẳng mời dự, Uyên làm như anh là Thánh!

Ai nói anh Uyên đã có chồng?

....

Đùa anh đấy, có chồng mà gọi điện cho anh vào sáng sớm thế ư? Anh thật tệ khi không đến thăm nhà của em “cho biết”! ...

Cô lại cười, nụ cười ngày cũ, khiến anh như chết sống trước lấp lóá của những trời kỉ niệm qua tiếng cười trong ngần vút cao như một tiếng dương cầm thánh thót vang lên giữa vắng lặng thình không...

Anh không còn biết nói gì. Gần 30 năm sống trên đời, chưa khi nào anh thấy mình trở thành một thằng ngốc... dễ thương đến vậy!